

Arbejder, som f. Eks. Vejarbejder med Tilskud fra Vejfonden, Landvindingsarbejder, Grundforbedringsarbejder m. v., ikke arbejdes paa nedsat Timeløn. Ved en Række Beskæftigelsesforanstaltninger for faglærte Arbejdere blev det derfor nødvendigt at indføre overenskomstmæssig Aflønning ogsaa for Timelønnens Vedkommende, ligesom der i udstrakt Grad blev ydet Kvalifikationstillæg paa indtil 25 Øre i Timen for særlig betroet Arbejde eller Arbejde, der krævede særlig Faguddannelse.

Da denne Aflønningsmaade imidlertid har vist sig upraktisk, og da man paa alle andre Omraader har foreslaaet Beskæftigelseslovens Vilkaar erstattet af overenskomstmæssige Arbejdsvilkaar, er det i Overensstemmelse med Princippet i Arbejds- og Socialministeriets ovennævnte Cirkulære af 24. Juli 1945 foreslaaet, at Arbejdet, ogsaa saafremt det udføres paa Timeløn, aflønnes i Henhold til gældende almindelig Overenskomst for tilsvarende Arbejde. Saafremt saadan Overenskomst ikke forefindes, skal den Timeløn, der aftales mellem Parterne, være i Overensstemmelse med de gældende Priser for lignende Arbejde, fastsat gennem Overenskomst, og, hvor saadan ikke findes, i Overensstemmelse med den paa Egnen sædvanlige Betaling for tilsvarende Arbejde; kan der i sidstnævnte Tilfælde ikke opnaas Enighed om Timelønnens Størrelse, vil den være at fastsætte af Akkordlønudvalget.

Stk. 4 svarer til den gældende Lovs tilsvarende Bestemmelse.

I *Stk. 5* er det foreslaaet, at Maksimum for Fradraget i Lønnen for Personer, der som en Del af Vederlaget faar Kost og Logi, forhøjes fra 3 til 3 Kr. 50 Øre pr. Dag. Grunden hertil er den siden Loven af 27. December 1940 — ved hvilken Bestemmelsen indførtes — skete Stigning i Prisniveauet.

Stk. 6 svarer til den gældende Lovs tilsvarende Bestemmelse.

Til § 6.

(Nugældende Lovs § 5).

Bestemmelsen svarer med faa redaktionelle Ændringer til den gældende Lovs § 5.

Til § 7.

(Nugældende Lovs § 6).

Stk. 1 er uændret.

I *Stk. 2*, der svarer til nuværende Lovs *Stk. 2*, foreslaas det, at Ordene „i større Omfang“ udgaar, idet det ofte maa anses for rimeligt, at der kan paalægges en Kom-

mune Bidrag, selv om Henvisning af Arbejdskraft kun finder Sted i begrænset Omfang. Efter Bestemmelsens nuværende Affattelse vil det fremtidig ogsaa være muligt at paalægge den Kommune, hvori Arbejdet udføres, at yde Bidrag, hvilket efter Omstændighederne vil kunne anses for rimeligt, naar det ikke er Kommunen, der staar som Iværksætter af Arbejdet. Ny er endelig Bestemmelsen i 2. Punktum, hvorefter Arbejds- og Socialministeren kan fastsætte, at Bidraget skal tilfalde den, der iværksætter Arbejdet. Denne Bestemmelse vil f. Eks. kunne finde Anvendelse, hvis den iværksættende Myndighed er særlig daarligt stillet i økonomisk Henseende, eller hvis det ydede Tilskud paa Grund af et ufordelagtigt Forhold mellem de samlede Omkostninger ved Arbejdet og Arbejdslønnen, hvoraf Tilskudet beregnes, er særlig ringe.

Ud fra de samme Hensyn, som ligger til Grund for Bestemmelsen i *Stk. 2*, foreslaas indsat et nyt *Stk. 3*, hvorefter Arbejds- og Socialministeren i Samraad med vedkommende Fagminister ogsaa ved andre Arbejder, som iværksættes med Bekæmpelse af Arbejdsløsheden som væsentligt Formaal, men hvortil der ikke ydes Tilskud i Henhold til Beskæftigelsesloven, kan træffe en tilsvarende Beslutning om Vilkaarene for Henvisning af Arbejdskraft fra de paa gældende Kommuner.

Til § 8.

(Nugældende Lovs § 7).

I *Stk. 1* opretholdes uændret den hidtidige Bestemmelse i § 7, *Stk. 1*, hvorefter Arbejds- og Socialministeren, saafremt et i § 4 omhandlet Arbejde maa antages at ville medføre en ikke uvæsentlig Værdiforøgelse af privat Ejendom eller medføre væsentlige økonomiske Fordele for Kommunen eller Institutioner, kan paalægge de paagældende at yde et passende Bidrag til Arbejdets Gennemførelse.

I *Stk. 2* bestemmes det, at denne Regel om Bidragspaalæggelse dog ikke finder Anvendelse, saafremt der i Medfør af særlig herom gældende Lovgivning kan paalægges Bidrag til et Arbejdes Gennemførelse. At man i Sammenstødstilfælde giver den specielle Lov Fortrinsret, er iøvrigt i Overensstemmelse med Lovgivningens almindelige Principper, men Praksis har vist, at det vil være hensigtsmæssigt at have en klar Regel om, hvorvidt man, naar en Speciallov i og for sig indeholder anvendelige Regler om Bidragspaalæggelse, skal benytte disse, eller